

SPOLOČENSTVO AKO SKLENÍK

Rodinná katechézka 51-2018 (583)

www.inky.sk

týždeň po 26. 8. 2018

... alebo o tom, že spoločenstvo rozhodne nie je len o stretaní sa.

BOŽIE SLOVO:

(1 Kor 14,26.29-32 SSV)

Čítanie z 1. list sv. apoštola Pavla Korinťanom: *Keď sa zídete, každý niečo má: dar chválospevu, nauky, zjavenia, jazykov, vysvetľovania; všetko nech je na budovanie.* ²⁹ Proroci nech hovoria dvaja alebo traja a ostatní nech posudzujú. ³⁰ Ak by dostal zjavenie iný zo sediacich, prvý nech mlčí. ³¹ Lebo jeden po druhom môžete všetci prorokovať, aby sa všetci poučili a všetci povzbudili. Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č.)

Pokiaľ nemáme s charizmami a darmi Ducha Svätého svoju vlastnú skúsenosť, určite nás už nejaký čas napadá otázka: Ako vlastne človek spozná, že má od Pána nejaký dar?

Niekedy je to vnútorné volanie niečo urobiť, ako u daru slova poznania u kňaza Emiliana Tardiffa: *„Slávil som sv. omšu a modlil som sa za chorých. Kým som sa modlil v jazykoch, zišlo mi na um to strašné slovo: epilepsia. Pokračoval som v modlení, potom som sa odmlčal; a nakoniec som zobral na seba riziko viery a spýtal som sa: „Je tu niekto chorý na epilepsiu? Pán ho práve uzdravuje.“ Nasledovalo niekoľko minút tiesnivého ticha, ktoré sa mi zdalo nekonečné, až kým riaditeľka školy nezdvihla ruku a nepovedala: „Otče, je to moja dcéra. Pozrite, ako vyzerá.“ Vedľa nej stálo asi pätnásťročné dievča, ktoré sa potilo a triaslo. Bola od narodenia chorá. Pán ju však celkom uzdravil a viac už záchvatmi netrpela. Vtedy mi Pán po prvý raz zjavil slovo poznania.“* Niekedy nám to Boh vyjaví priamo, ako rehoľnej sestre Brieghe McKennieovej: *„Počula som hlas: „Brieghe!“ Obrátila som sa k dverám, lebo hlas znel tak jasne, ako keby niekto medzitým vošiel do kaplnky. Nikto tam nebol, hoci som silno pocítila, že niekto je prítomný. Keď som sa obrátila naspäť k svätostánku, začula som: „Máš môj dar uzdravovania. Chod' a používaj ho!“* V jej prípade ho navyše Boh potvrdil aj cez brata s charizmou proctva, ako ona sama spomína: *„Po modlitbe sa môj sused obrátil ku mne a povedal mi: „Sestra, ešte nikdy som neprehovoril k rímskokatolíckej mniške, ale mám pre vás poslanstvo. Počas modlitby som veľmi silno cítil, že máte dar uzdravovania a viete o tom, pretože vám to Pán zjavil vo vašej kaplnke na Floride.“* Väčšinou to ale bude naozaj skôr ono vnútorné pnutie, nutkanie, ako v prípade otca Emiliana. Lenže ako odlišiť Božie volanie od volania našej túžby, možno pýchy, ambicióznosti, dychtivosti po niečom mimoriadnom? Emiliano to riskoval na verejnosti s onou odvahou k blamáži – ale on už skúsenosť s darmi Ducha mal. Čo ak mi ju ešte nemáme? A nie sme si istí, či je daný popud z Boha, alebo z iba z našej fantázie? Máme aj v takomto prípade riskovať blamáž na verejnosti? Práve o tomto Hans Buob hovorí, že nie. Charizma musí byť najprv potvrdená a prijatá, až potom môže byť verejne používaná.

Tu prichádza na rad spoločenstvo. Philippe Madre zo svojej bohatej skúsenosti hovorí: *„Bez ohľadu na to, do akej miery sa, najmä spočiatku, charizmy prežívajú subjektívne, nemali by sme svoj odmietavý postoj zdôvodňovať obavou z toho, že sa pomýlime. Pokiaľ je niekto členom aspoň minimálne organizovanej modlitebnej skupiny, ktorá disponuje prostriedkami na rozlišovanie a bratmi, ktorí sa starajú o jej jednotu a spravovanie, niet sa čoho báť. Ak sa pomýlim, povedia mi to v duchu kresťanskej lásky, možno nie hneď, no v dohľadnom čase. Nepravá charizma totiž narušuje jednotu spoločenstva, elán modlitby, čo určite neunikne osobám zastávajúcim vedúce postavenie. A ja sám musím aspoň v minimálnej miere preukázať pokoru, aby som podobnú pravdu vedel vypočuť bez toho, že by sa ma to dotklo, alebo že by ma to pobúrilo. Skutočnú charizmu poznať podľa toho, že ju potvrdia (iní), že ju odobria a že sa používa vo väčšej miere a najmä verejne (na zhromaždení). Pokiaľ sa tak nestane „dostatočne skoro“, v dostatočnom počte prípadov (dva alebo tri náhodné prípady, prirodzene, nestačia) a predovšetkým, ak sa ich počet nezvyšuje, radšej sa jej treba zriecť. O tom, že ide o Božie dielo, totiž svedčí skôr to, keď charizmu potvrdia iní, než charizma ako taká. Ti, ktorých charizmy „už“ boli potvrdené, nech sa neboja ich používať, s jedinou podmienkou, že si pritom budú počínať disciplinované. Pokiaľ ide o tých, ktorých charizmy síce ešte neboli potvrdené, no v tejto súvislosti čosi pociťujú, nech to nahlas vyslovia, toto poslanstvo však nesmie mať charizmatickú podobu. Výpoveď bude mať formu nahlas prednesenej modlitby a nebude mať „moc“ charizmatického slova. No v prípade, že ním naozaj je, nestráca svoj účinok a určite sa potvrdí... Ak sa, napríklad, zdá, že niekto zo skupiny vníma Pánovu výzvu, aby prorokoval a oznámil nejakú milosť útechy, nepovie: „Prijmite dnes moju útechu“, ako keď sa prorokuje v Božom mene. Svoju modlitbu sformuluje skôr takto: „Požehnaný buď, Pane, Ty, ktorý chceš, aby na nás spočinula tvoja útecha.“ V prípade, že tento oznam neskôr potvrdí jedna alebo viaceré osoby, ktoré ním budú oslovené, dá sa očakávať, že v tomto prípade pôsobil Duch prorocstva. Pokiaľ takýto oznam potvrdí štyri alebo päť osôb, podľa mojej mienky možno usúdiť, že ide o pravý dar a vyzvať dotyčného, aby sa vyjadroval nahlas charizmatickým spôsobom.“* Krátko a stručne: Ak si myslím, že mám od Boha nejaký dar, najprv ho v pokore použijem v spoločenstve. Ak sa mýlim, spoločenstvo mi to dá s láskou najavo. A pretože všetci v spoločenstve prechádzame tým istým, budú mať pochopenie pre moje ďalšie a ďalšie pokusy (a ja zase pre tie ich) a nikdy mi otrávene nepovedia: Už s tým prestaň, lezieš nám na nervy...! A ak sa dar ukáže ako pravý, spoločenstvo mi dá potvrdenie – napríklad tým, že niekto povie: „Áno, toto tvoje proctvo sa týka mňa a môjho problému, je to odpoveď na moje otázky a problémy“ – a súčasne je miestom, kde si môžem dar v bezpečí osvojiť a naučiť sa ho používať.

DOMÁCA ÚLOHA:

1.: UVAŽOVANIE:

Spoločenstvo je ako skleník. Môžem sa v ňom mýliť – a ostatní tiež – a budeme mať pre seba pochopenie, povzbudenie a nie výsmech, závišť, pohoršenie, odmietnutie, či odsúdenie. Nikdy vo mne „tlejúci knôtik neuhasia“, vždy budem mať medzi nimi odvahu znova a znova to skúšať – až kým s ich pomocou neobjavím dar, ktorý mi Pán dal a nenaučím sa ho používať.

Spoločenstvo je tiež miestom, kde dostanem aj jasné potvrdenie svojho daru. Ak je pravý, nikto sa nerozpakuje potvrdiť ho, aj keby mal pritom vyjaviť trebárs skrytý problém alebo slabosť, o ktorých doteraz nehovoril. Na verejnosti, pred nie bratmi a sestrami, by to bolo ťažké. Ale v komunite, v spoločenstve, tieto zábrany nemáme. Sme rodina bratov a sestier a pred sebou sme takí, akí sme a nič neskrývame (porov. katechézka č. 41/562).

Charizmy a spoločenstvo sú tak previazané dvojnásobne. Na jednej strane charizmy slúžia spoločenstvu. Na druhej strane spoločenstvo je miestom, kde Boh udeľuje svoje dary a kde tieto dary nachádzame, dostávame ich potvrdenie a učíme sa ich používať.

Takýmto spoločenstvom je hlavne ono malé *bázové spoločenstvo*, o ktorom sv. pápež Ján Pavol II. hovoril, že je spolu s prijatím *pastoračnej zodpovednosti* podmienkou toho, aby farnosť bola živá. Znova chápeme ďalší dôvod, prečo to tak je. Dary Ducha rastú v malých spoločenstvách a práve ako pastoračný nástroj. Bez týchto dvoch pilierov ich niet – a farnosť ostáva aj v tomto smere slabá a mŕtva.

2.: KONANIE:

Mám takéto spoločenstvo? Ak hej – sme dost' zrelí, veriaci, kresťanskí na to, aby fungovalo spĺňalo aj túto službu?

Čo moja rodina? Sme veriaci rodina? Sme rodina dostatočne veriaci, obrátená a kresťanská na to, aby sme si aj ako rodina mohli pomáhať a slúžiť týmto spôsobom?

Ak nie – čo tomu bráni? Kde je problém? Ako sa môžem pričiniť o jeho odstránenie?